

greep ik een nabijgelegen boomstam en slingerde die met verpletterende kracht naar de fae. Ze dook weg, maar niet snel genoeg; de boomstam raakte haar vol in de zij, haar tegen de grond slaand. Terwijl ze worstelde om op te staan, kwam ik op haar af met woeste slagen en beten. Mijn enorme gestalte verpletterde haar bijna.

‘Tra era likte ai!’

Bij het uitspreken van die vier woorden werd ik met een enorme kracht weer naar achteren gezwierd, waardoor ze zichzelf bevrijdde van mijn verpletterende gewicht. Nog vijf pijlen van donkere magie doorboorden mijn lijf. Kutwijf! Donker, troebel bloed sijpelde nu uit mijn buik, mijn biceps, mijn dij en mijn schouder. Ik had me serieus mispakt. Dit ging niet goed aflopen voor mij. Een laatste pijl doorkliefde mijn borst voordat ik het bewustzijn verloor.

Ik werd wakker te midden van de dichte mist die het bos omhulde, maar ik was niet meer op de plek waar het tot een gevecht kwam. Mijn ruwe, met modder besmeurde huid glinsterde in het bleke zonlicht dat door de bladeren sijpelde. Shit! Zon! Ik veronderstelde dat het dichte bladerdek boven mijn hoofd de opkomende zon nog genoeg verduisterde, anders was ik allang in steen veranderd. Mijn ogen, smeulend als kolen, openden zich langzaam, terwijl ik me steeds bewuster werd van mijn omgeving. Het kon niet waar zijn. Mijn ergste nachtmerrie: ik zat in een faedorp. Ik voelde de ketenen om mijn polsen en enkels, gesmeed van zilver en doordrenkt met de magie van de fae, die mijn krachten onderdrukten en me machteloos maakten. Mijn hoogmoed en verwaandheid zouden me dan toch nog fataal worden.

In de verte hoorde ik het zachte fluisteren van de andere fae, verzameld rond een grote, oude eik die dienstdeed als hun rechtszaal. Toen ze doorhadden dat ik bij bewustzijn was, kwam de groep op me af. De moeder van het verslonden faekind, omringd door een cirkel van haar mede-fae, sprak met een stem doordrenkt van autoriteit en emotie: ‘Luister, arrogantie. Je hebt een onvergeeflijke daad begaan door ons onschuldige kind te vernietigen. Je hebt onze vrede geschonden en onze harten gebroken. Je zult de gevolgen van je daden onder ogen moeten zien, en geloof me, ze zullen verreikend en angstaanjagend zijn.’

‘Dood hem!’ Een sinistere fae stapte dreigend naar voren uit de duisternis, haar gestalte gehuld in een mantel van verlepte bloembladeren en doornen. Haar haren, zo zwart als de diepste nacht, kronkelden als slangen om haar bleke gezicht, waarin haar ogen brandden als vurige gaten in de duisternis. Met een stem die klonk als het fluisteren van kwade geesten, riep ze scherp: ‘Hij verdient het te sterven!’ Haar woorden waren doordrenkt van duisternis en sadistisch genot. Haar magere gestalte leek te dansen op de wind: haar vleugels, zwart als obsidiaan, trilden met onheilspellende kracht, terwijl ze voorwaarts schreed. Haar gezicht droeg de sporen van eeuwenlange wreedheid en corruptie, haar lippen gekruld in een macabere grijns. Met elke stap verspreidde ze een aura van kwaadaardige magie, haar aanwezigheid verweven met de duistere krachten van het onbekende. Ze was de belichaming van het kwaad, vastbesloten om mijn angst en lijden te vergroten. De andere fae knikten instemmend, hun ogen flitsen van verontwaardiging naar vastberadenheid.

‘Nee!’ De moeder van het vermoorde kind gebaarde haar mede-fae tot stilte. ‘De dood is slechts een zachte zucht in vergelijking met de diepte van zijn schuld!’ Ze keek me recht in mijn smeulende ogen, haar blik vol haat. ‘Je zult niet alleen fysieke pijn ervaren, maar ook de vernedering en de onmacht die je hebt toegebracht aan onze gemeenschap. We zullen je straffen met de ergste foltering die een trol kan verdragen. We zullen je verbannen naar de mensenwereld.’

Er viel een doodse stilte. Het leek erop dat zelfs de machtigste fae, die zich rond de rouwende moeder verzameld hadden, versteld stonden van de veelbelovende gruwel van deze foltering. Alsof ze er zelf nooit hadden kunnen opkomen.

Een rilling van angst gleed door mijn zware lichaam, hoewel ik mijn uiterlijk stoïcijns probeerde te houden, mijn gezicht verborgen achter een masker van trots.

De moeder ging verder: ‘We zullen je verbannen naar de menselijke dimensie, in een mensenlichaam, maar met behoud van je lelijke trollenziel.’

Diep vanbinnen voelde ik een kolkende mix van angst en wanhoop. De gedachte om verloren te zijn in een wereld die ik vreemd en vijandig achtte, vulde mijn gedachten met een beklemmende onrust. Ik besepte dat ik alle bekende comfort en macht zou verliezen, en mijn arrogantie begon langzaam

te barsten onder de druk van de realiteit. Ondanks mijn innerlijke strijd hield ik mijn hoofd hoog en mijn houding onwrikbaar vast. Ik weigerde de fae de voldoening te geven van mijn angst. Mijn trots was als een muur om mij heen, een laatste bastion van mijn ooit zo grootse zelfbeeld.

‘Morgen is het zover. Sudder nog maar even in ons verdicht. Morgen ervaar je de gevolgen van je daden, arrogantie. Morgen ben je niets meer!’ Alsof ze het op voorhand hadden afgesproken om extra dramatisch te doen, draaiden alle fae zich gelijktijdig om en verlieten de plek waar ik vastgeketend zat. Mijn lot was bezegeld.

Ontsnappen had geen zin. De ketenen zaten muurvast met magie. Zelfs mijn bovennatuurlijke trollenkracht kon er niet tegen op. De gruwelijke realiteit van de situatie waarin ik verzeild was geraakt, begon nu tot me door te dringen.

De nacht was lang. Het bos om me heen was gehuld in een sfeer van mysterie. Het enige licht in de duisternis kwam van de gloed van flonkerende vuurvliegjes die tussen de bomen dansten, alsof ze het in mijn neus wilden wrijven dat zij nog van hun vrijheid genoten en ik vastgeketend zat aan deze knoestige boom in het hart van het bos. De geur van wilde bloemen vermengde zich met de aardse geur van mos en de frisse, vochtige lucht van het bos.

Mijn fysieke wonden begonnen al te helen, maar er gingen oneindig veel gedachten door mijn hoofd. Wat kende ik van de mensenwereld, van het leven op de aarde? Enkel de dingen die me verteld waren door mijn grootouders. Mijn ruwe, geketende handen rustten op mijn grove knieën, terwijl ik weemoedig begon terug te denken aan mijn jeugd: hoe ik met mijn broers en zussen in onze grot voor het vuur zat en onze grootouders verhalen vertelden over de mensenwereld, over hun vreemde gewoontes en tradities. Ik herinnerde me hoe mijn grootvader vertelde over hoe mensen elke ochtend een warme drank dronken die ze “koffie” noemden, en hoe ze hun voedsel in kleine stukjes sneden voordat ze het opaten. Voor een trol die gewend was om hele dieren in één keer op te eten, was dat ronduit belachelijk. Maar het waren vooral de verhalen over de badkamergebruiken van mensen die ons trollenkinderen altijd met open mond lieten luisteren. We konden niet begrijpen waarom